

си, защото по едно време сътихъ, че нѣкой ме буди.
Азъ отворихъ очи; надъ мене бѣше мама:

— Ставай, че коледаритѣ идатъ!

Азъ скочихъ съненъ, изтичахъ къмъ прозореца, отдръпнахъ и погледнахъ. Валѣше тихъ снѣгъ. Колата посрѣдъ двора, дърветата, стрѣхитѣ — всичко бѣше нависнало отъ снѣгъ. Нощта бѣше бѣла и развиделъна. А посрѣдъ тази чудна бѣлина по двора подскачаха веселигѣ сѣнки на коледаритѣ. Свирѣше гайда. Едни играеха лудо хоро изъ прѣхкавия снѣгъ, други подскачаха съ дълги върлини на рамена, съ нанизани на тѣхъ краваи, кжсове свинско месо и кой каквото имъ бѣше подарилъ. Единъ високъ момъкъ подскачаше на единъ кракъ и ревъше като магаре.

Въ това време предъ вратата се чу пѣсень:

Стани нине, господине,
дошли сме ти добри гости,
добри гости коледари,
Ой Коледе, мой Коледе!

Кака и мама мълчаха предъ заключената врата. Кака Величка трелерѣше цѣла. Тя държеше на дветѣ си ржце укрѣсения коледенъ кравай.

— Хайде, стига! Дайте имъ го! — изкомандува баща ми.

Мама отключи и отвори, а како подаде кравая. Една дълга ржка посегна и го грабна. Чу се наричане на кравая:

„Тази ржка, която го е вила и превила, тя се е чула и прочула презъ деветъ-десетъ кадълъка... Речете, момци, „аминъ!“ — Ааминъ! — повтаряха останалитѣ момци едногласно. Наричането е дълго — сто, двестѣ думи. Узнахъ го отпосле, когато порастнахъ. Главатарѣтъ поема кравая, държи го високо надъ главата си и благославя ржката, която го е мѣсила и редила. Прочула се момата въ деветъ царства, дошли да я искатъ